

SZABÓ-KISS BEÁTA

Télen nagyon hideg van...

„Télen nagyon hideg van,
Nyáron nagyon meleg van,
Soha sincs jó idő,
Mindig esik az eső.”

Vége a nyárnak, és vele együtt a vég nélküli panaszkodásnak a meleg miatt. Noha igazi őszi alig volt, most beköszöntött az őszi tél, az esős, ködös, szeles, fagyos időszak. Jó hír, hogy így újabb indokot találhatunk arra, miért van rossz kedvünk, és miért sajnáljuk magunkat.

Ha van valami, amit nehezen viselek, az az időjárásról folytatott részletes elemzés. Az időjárásról mindig lehet valami kellemetlen információt bedobni egy-egy találkozás alkalmával, ami megalapozhatja a további beszélgetés hangulatát. Kedvencem, amikor július közepén megállapítják, hogy meleg van. Igen, meleg van. Nyár van. Az lenne a furcsa, ha nem lenne meleg. Vagy amikor télen az embereket váratlanul éri a havazás. Ha meg nem havazik, világvége-hangulatot kreálnak a közösségi oldalakon.

Az időjárás adott. Viszont van egy jó hírem: nem vagyunk cukorból, és hál' Istennek nem növényeknek lettünk teremtve, azaz mi magunk dönthetjük el, hogy az időjárás befolyásolja-e a kedvünket, vagy sem. A lélek akkor válik igazán szabaddá, ha a jóra való törekvésben nem ingathatnak meg bennünket a külső körülmények. Ahhoz, hogy ezt a gondolatot alaposabban szemügyre vehessük, tisztáznunk kell néhány kérdést. Az egyik a szabadság kérdése. Azt hiszem, ez a fogalom a legjobban félreértett a mai liberális világunkban, de talán régebben is sokan másként magyarázták.

Szabadnak lenni azt jelenti, hogy életünk során minden elnyomás nélkül úgy fejlődhetünk, élhetünk, ahogy Isten megálmodta. A szabadság eszméjét éppen ezért sokan összekeverik a szabadossággal, amikor minden fegyelem és szabály nélkül az ember azt teszi, amihez éppen kedve támad. Sokan elfelejtik azonban, hogy ezzel a viselkedéssel éppen rab-

szolgává teszik magukat, mert olyan kedvteléseknek hódolnak, amelyek hosszú távon rabká teszik őket. Itt nemcsak az olyan klasszikus függőségekre gondolok, mint cigaretta, alkohol vagy játékszenvedély, hanem egészen hétköznapi dolgokra. Lustaság, torkosság, panaszkodás, amelyek az adott pillanatban szabadságvágyunkat igyekeznek kielégíteni, hosszú távon viszont bilincset kötnek a csuklónkra. Például reggel nincs kedvem felkelni, mert fáradt vagyok. Jogom van hozzá, hiszen szabad vagyok. Viszont a lustaságom miatt lemaradtam valami fontos pillanatról, amitől jellemem fejlődhetett volna. Vagy: „nem megyek el templomba, mert rossz idő van”.

Tóth Tihamér veszprémi püspök 1925-ös, „A jellemes ifjú” című munkájából remekül meg lehet érteni, mi a különbség a szabadság, függetlenség és a szabadosság között. Íme, egy nagyszerű mondat a könyvből:

„Függetlenség alatt a rendetlenséget, a parancs alól való mentességet értik, s nem azt a benső függetlenséget, mely erőt, szabadságot, uralmat ad a benső kedvetlenséggel, szeszélyvel, lustasággal s az ösztönös élet egyéb kinövésével szemben.”

Nehéz megérteni, hogy igazán szabaddá akkor válunk, ha Isten szolgálivá leszünk. Amikor tesszük a jót bármi áron, és nem számít más, csak az az út, amelyet kijelölt számunkra. Ahhoz azonban, hogy igazán szabaddá váljunk, felül tudjunk emelkedni a mindennapi akadályokon, és felülről tudjuk látni az életünket, bizony komolyan edzenünk kell. Böjttel, imával, apró lemondásokkal készítenünk kell a lelkünket arra, hogy éles, veszélyes helyzetekben megálljuk a helyünket. Nehezen értettem meg korábban, hogy a böjt nem egy tisztítóóra, ahogy azt a mai világban oly gyakran emlegetik, hanem a lélek edzése. Amikor komoly versenyre készülünk, akkor is felkelünk reggel, másként étkezünk, tornázunk, gyakorlunk. A böjt is valami hasonló, amellyel felkészülünk az igazán komoly lelki megpróbáltatásokra, hogy szabadok tudjunk maradni, és ez által eljussunk a mennyek országába.

Mindennap arra kell törekednünk, hogy felszabadítsuk a lelkünket valamely kötöttség alól, amely nem az épülését szolgálja. Ha rossz idő van, nem érdekel, felveszem az időjárásnak megfelelő öltözetet, bakancsot, esernyőt vagy bármit, ami szükséges, és megyek. Süt a nap? Örülök a napsütésnek, napoztatom az arcom. Esik a hó? Fogom a szánkót, és lesiklok vele a domboldalon. Esik az eső? Felveszem a gumicsizmát, és belegyalogolok a pocolyába, közben élvezem, ahogy rám hull a hűsítő víz. Teszem a dolgom, és szabadnak érzem magam, mert tudom, hogy nem hat rám az ismert, fent idézett népdal.

LÉLEK

HALLJAD MEG, ÉG, ÉS VEDD FÜLEDBE, TE, FÖLD,
RENDÜLJENEK MEG A FÖLD ALAPJAI,
TELJÉK BE FÉLELEMMELEK AZ ALVILÁG,
MERT A TEREMTŐ ISTEN TESTI ALAKOT VETT MAGÁRA,
S KI A TERMÉSZETET HATALMAS KÉZZEL MEGALKOTTA,
TESTI ALKOTÁSKÉNT JELENIK MEG.